

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra SANCT HANSAFTEN-SPIL

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 222. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633870416688/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

At lytte til et sammenblandet Chor.
Hvor Overgivenhed og Skiemt og Glæde
Afvexler med en dybere Natur.
Jeg er en gammel Gubbe. Digteren
Har bedet mig at træde frem og tale.
Han troer mit Sølvhaar og min svage Stemme
Kan mildne Eders Hierter, aabne dem
Og stemme Eder for det lette Spil,
Som flygtig Phantasie har sammenføiet.
Betragter denne skønne Foraarsmorgen!
Naturen taler varmere end jeg.
Seel hisset nærmer sig en Spillemand.
Omringet af de blomsterklædte Sletter
Vil jeg ved Strengens simple, svage Klang
Paa Høien synge jer en Morgensang!

Du skønne Blaael
Du hvælver saa huldt om de grønne Straae,
Med Dugperlerne paa,
Hvor Lærkerne slaae,
Hvor Bølgerne gaae,
Hvor de spraglede Kornblomster venligt staael

Du lave Høil
Din Hvælving fierner fra Lys og Støil.
Din Urne staaer
Fra Oldtids Aar,
Af Aske fuld
I det dybe Muld,
Ubevægelig den staaer,
Til eengang den store Klokke slaauer.

O lyse Glands!
Naturens funklende Straaledands!

Gyd i mit Bryst
Din liflige Glæde, din varme Lyst.
Snart er det forbi.
Snart synker jeg i
Det kolde Muld;
Og skuer ei længer dit luende Guld.

Ak Livets Lyst!
Kun stakket du flammer i det svage Bryst.
Din luende Drik
Indsuger saa kort kun det matte Blik.
Det brister saa brat,
I den dunkle, den dunkle Nat.

Arme Menneskestøv!
Visne Løv!
I den kolde Urne maa du hvile der,
Mens det er saa varmt og saa lyst og saa herligt her.

O du evige Natur!
Inden jeg favnes af den sorte Muur,
Lad mig skue dig!
Du oplue mig!
Din uendelige Harpe saa huld,
Med de liflige Strengte,
Af Havets Sølv og af Solens Guld
I mit Hierte trænge,
Med sin Harmonie,
Med sin søde Sympathie!

Floral evigunge Møe,
Huld du kommer og forsvinder.
Roserne paa dine Kinder
Livner Skov og Mark og Søb.